

רע"פ 8511/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8511/22

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע ובקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע מיום 16.11.2022 בע"פ 47879-06-22 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' עדן, ג' לוי ו-י' ליבדרו

בשם המבקש: עו"ד נעם אליגון

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטים י' עדן, ג' לוי ו-י' ליבדרו) בע"פ 47879-06-22 מיום 16.11.2022. בגדרו, נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (כבוד השופטת ש' חביב) בת"פ 71884-12-19 מימים 07.04.2022 ו-16.05.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות מלא, בעבירות של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ותקיפה סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

3. על-פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום, המבקש והמתלוננת היו נשואים זה לזו

עמוד 1

והתגוררו יחד בבית ביישוב לקיה (להלן: הבית). בתקופה זו המתלוננת הייתה בחודש השביעי להריונה. ביום 04.05.2018, בסמוך לשעה 20:00, המבקש פיזר בבית את בגדיה של המתלוננת, וכן שבר את בקבוקי הבושם שלה.

ביום 05.05.2018, בסמוך לשעה 20:00, תקף המבקש את המתלוננת בביתם בכך שהכה אותה באמצעות ידיו בראשה ובכל חלקי גופה וכן הטיח אותה לעבר הרצפה. בהמשך לכך, פירק המבקש מגב שהיה במקום, ועם המקל שהיה מחובר אליו הכה את המתלוננת בידיה וברגליה, ולאחר מכן המשיך להלום בראשה באגרופים.

4. במסגרת ההליך בבית משפט השלום, כפר המבקש בשתי העבירות שיוחסו לו. במהלך שמיעת הראיות, חזרה המתלוננת מתלונתה ומשכך הוכרזה כעדה עוינת. חלף עדותה, הוגשו הודעותיה במשטרה ודבריה מעימות שנערך עם המבקש, וזאת מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות). בסופו של ההליך, העדיף בית משפט השלום את גרסת המתלוננת כפי שזו עלתה מהודעתה במשטרה, על פני גרסתה העולה מעדותה בבית המשפט. בית משפט השלום מצא חיזוקים חיצוניים להודעת המתלוננת במשטרה, כדלהלן: עדות אבי המתלוננת אליו ברחה לאחר האירוע תקיפה; עדות דוד המתלוננת אשר נכח בבית אביה לאחר אירוע התקיפה; עדות אח המתלוננת אשר ליווה אותה לבית החולים; הודעת המתלוננת לעובדת הסוציאלית בבית החולים סורוקה; וכן, מכתב סיכום רפואי מבית החולים סורוקה ממנו עולה כי טענה שהוכתה על-ידי המבקש.

5. בהתאם לכך, ביום 07.04.2022, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וביום 16.05.2022, גזר את דינו והשית עליו 4 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. בעת שגזר את דינו של המבקש, נתן בית משפט השלום את דעתו לשיקולים לקולא הקיימים בעניינו, וביניהם מצבו הרפואי של המבקש; העובדה שהמבקש והמתלוננת שבו לחיות יחד ונולדו להם שני ילדים משותפים, וכן, מצבם הכלכלי קשה. בהתאם לאלה, אף נמנע בית משפט השלום מלהשית על המבקש עונשים כספיים.

6. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום. במסגרת ערעורו טען, בעיקרו של דבר, כי שגה בית משפט קמא כאשר העדיף את גרסתה של המתלוננת במשטרה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות על-פני גרסתה בבית המשפט. זאת, הן משום שלא נמצאו על גופה כל סימני חבלה לאחר אירוע התקיפה; הן משום שהחיזוקים שמצא בית משפט השלום לגרסת המתלוננת במשטרה אינם מבססים את גרסתה כדבעי. אשר לגזר הדין, טען המבקש, כי ראוי היה לקבוע כי עונש המאסר שהושת עליו ירוצה בדרך של עבודות שירות. זאת, נוכח מצבו הרפואי והמשפחתי.

ביום 16.11.2022, דחה בית משפט קמא את ערעור המבקש. ביחס להכרעת הדין, נמצא כי קביעות בית משפט השלום מעוגנות היטב בראיות, וכי גרסתה של המתלוננת שנגבתה בבית החולים; במשטרה; ובעימות עם המבקש - עקבית וברורה. כמו כן, הצביע בית משפט קמא על הסתירות בגרסתו של המבקש; ועל כך שהמבקש נמנע מלהביא מומחה לתמוך בטענתו, כי אירוע תקיפה כמתואר בכתב האישום היה צריך להביא לחבלות נראות לעין. אשר לגזר הדין, בית משפט קמא קבע, כי העונש שהושת על המבקש מקל, ומאזן כראוי בין חומרת מעשיו, נסיבות ביצועם ושיקולים לקולא הקיימים בעניינו.

7. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט קמא, והגיש את הבקשה שלפניי, ועמה בקשה לעיכוב ביצוע ריצוי עונשו.

8. המבקש טוען, כי בקשתו עניינה ב"סוגיה המשפטית בדבר יישומו של סעיף 10א לפקודת הראיות", וטוען כי בית משפט השלום ובית משפט קמא שגו ביישום סעיף זה. זאת, שכן לשיטתו, החיזוקים עליהם עמדו שתי הערכאות לגרסתה של המתלוננת במשטרה - אינם מוכיחים את גרסתה של המתלוננת. זאת ועוד, שב המבקש על טענתו כי לא נגרמו למתלוננת חבלות, ומבקש להשיג על קביעת בית משפט קמא לפיה היה עליו להביא מומחה להוכחת טענה זו. לבסוף טוען המבקש, כי יש מקום להקל בעונשו נוכח מצבו הרפואי והמשפחתי.

9. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

10. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 6077/22 אלחלים נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (15.09.2022)). בנוסף, טענה אך בדבר שגיאה ביישום הדין אינה מצדיקה כשלעצמה מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 4753/22 אליצור נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (14.11.2022)). זאת ועוד, במקרים בהם הבקשה נסובה על חומרת העונש כשלעצמה, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ע"פ 5757/22 כמיסה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (01.09.2022)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

11. כפי שהמבקש מציין בעצמו, הבקשה הוגשה נוכח האופן שבו יושמו הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות בענייניו. טענה בדבר יישום הדין אינה מצדיקה רשות ערעור ב"גלגול השלישי". ממילא איני סבור, כי הבקשה מעלה סוגיה משפטית עקרונית החורגת מענייניו, או כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק. זאת, שכן הן פסק הדין של בית משפט השלום, הן פסק הדין של בית משפט קמא, מבוססים ומנומקים כדבעי, והמבקש העלה טענותיו במלואן לפני שתי ערכאות.

יודגש, שתי ערכאות קבעו באופן מפורש כי גרסתה של המתלוננת במשטרה עדיפה על פני גרסתה בבית המשפט. ודוק, המתלוננת מסרה גרסה זו לאביה, אליו ברחה לאחר אירוע האלימות, וגרסה זו נשמעה גם על-ידי דודה ואחיה. המתלוננת חזרה על גרסה זו בבית החולים, כאשר הגיעה בשעה מאוחרת בלילה להיבדק לאחר אירוע האלימות, וכן חזרה על הגרסה בתחנת המשטרה ופעם נוספת במסגרת עימות עם המבקש. בית משפט קמא קבע, כי "מכלול הנסיבות מביא למסקנה כי יש לקבל את גרסתה, כפי שעולה מהודעותיה במשטרה" - דעתי כדעתו. אשר לטענת המבקש בעניין חבלות המתלוננת - בצדק העיר בית משפט קמא כי המבקש הורשע בעבירה של תקיפה, ולא בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בהתאם, נחה דעתי ממסקנת בית משפט קמא שלא להתערב בממצאי בית משפט השלום בעניין חבלות המתלוננת, כל עוד לא הרים המבקש את הנטל הראייתי הנדרש לכך.

12. אשר לעונש שהושת על המבקש, סבורני, כי בית משפט השלום איזן כראוי בין כלל השיקולים הרלבנטיים בנסיבות העניין, ואף נתן משקל של ממש לנסיבותיו האישיות של המבקש, ובשל כך לא מיצה עמו את הדין, ואף לא השית על המבקש ענישה כספית.

13. אשר על כן, הבקשה נדחית, וממילא נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע עונשו של המבקש. המבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 18.12.2022, בהתאם למפורט בפסק הדין של בית המשפט המחוזי מיום 16.11.2022.

ניתנה היום, י"ט בכסלו התשפ"ג (13.12.2022).
